

Arrest

nr. 41 584 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Koerdische origine en afkomstig te zijn van Kirkuk, de wijk Iskan. U verklaart Irak te hebben verlaten in november 2008.

Volgens uw verklaringen volgde u drie jaar school, waarna u werkloos bent geweest tot het jaar 1998. Van 1998 tot 1999 werkte u in een restaurant, maar u werd al snel opnieuw werkloos. Gedurende een zestal maanden, vlak voor de val van het Saddam regime, werkte u als schrijver. Later ging u weer werken in het restaurant van (Y.), de vriend van uw vader, en dit van 2004 tot 2008. Er kwam regelmatig een klant, (A.) genaamd, naar uw restaurant die vertelde over zijn afkeer voor het VS-leger. Op een dag in oktober 2008 vroeg hij u om met hem mee te werken om ervoor te zorgen dat Irak zou worden bevrijd van de bezettingsmachten. Hij liet u tien dagen bedenktijd en toen u op de tiende dag het voorval aan uw vader vertelde, ging die laatste naar de politie om een klacht in te dienen. Op deze zelfde dag kwam die persoon terug bij u in het restaurant: u verwittigde onmiddellijk telefonisch uw

vader die waarschijnlijk hierna de politie alarmeerde. Toen de politie hierna in het restaurant aankwam, vluchtte (A.) onmiddellijk. De politie vroeg u een persoonsbeschrijving en vroeg ook om hen opnieuw te contacteren als die persoon u opnieuw zou komen bezoeken. U woonde tot aan uw vertrek in de wijk Imam Kazem, bij een vriend van uw vader, alwaar u vier dagen logeerde met uw familie. U vertrok uit Irak op 4 november 2008. Uw vader, moeder en zus wonen momenteel bij uw tante (A.) in de wijk Rahim Awa. U verklaarde zich vluchteling op 1 december 2008. U legde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal een origineel nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Zo moet worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw beweerde herkomst uit Centraal-Irak, met name Kirkuk.

Hieromtrent dient eerst te worden opgemerkt dat u een origineel nationaliteitsbewijs voorlegt ter staving van uw identiteit en uw afkomst. Na onderzoek is evenwel gebleken dat uw voorgelegde Iraakse nationaliteitsbewijs een vervalst document betreft. Door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten heeft u doelbewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Dit doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien kan hierdoor uw ware identiteit en herkomst niet worden vastgesteld; integendeel doet het voorleggen van valse identiteitsdocumenten ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en dus ook van uw beweerde afkomst uit, en verblijf in, Kirkuk tot 2008.

Hierbij dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen andere originele identiteitsdocumenten voorlegt. U verklaart wat dit betreft dat uw vader uw identiteitskaart nodig had bij een overheidsadministratie, waardoor hij deze niet kon opsturen. Verder zouden uw persoonlijke documenten allemaal in één tas hebben gezeten, maar zou uw familie deze tas zijn kwijtgespeeld bij een verhuis. Hierdoor zou u geen enkel ander persoonlijk document meer kunnen laten opsturen. Uw nationaliteitsbewijs zou men reeds naar u hebben opgestuurd voordat uw familie verhuisde (gehoorverslag CGVS p.2-3). Hierbij is het echter op zijn minst merkwaardig te noemen dat u initieel geen andere persoonlijke documenten heeft laten opsturen, tezamen met het nationaliteitsbewijs. Deze merkwaardige verklaringen, samen met de vaststelling dat uw voorgelegde nationaliteitsbewijs na onderzoek vals bleek te zijn, doet verder afbreuk aan uw beweringen omtrent uw identiteit en afkomst.

Verder kan worden vastgesteld dat u belangrijke kenmerken van uw beweerde regio van herkomst onvoldoende blijkt te kennen. Gezien u bent geboren en getogen in Kirkuk, in de wijk Iskan, kan van u verwacht worden dat u toch minstens op de hoogte bent van een aantal algemene kenmerken van uw stad, regio en land van afkomst.

U blijkt vooreerst een uiterst beperkte kennis te hebben van belangrijke gebouwen in de Kirkuk regio. Bij de vraag naar bekende gebouwen in Kirkuk tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (CGVS dd.2-7-2009) blijkt u enkel twee ziekenhuizen en een hotel te kennen. Als deze vraag opnieuw wordt gesteld tijdens het tweede interview op het CGVS blijft u eveneens hierop een uitgebreid antwoord schuldig, zelfs als u wordt gevraagd naar bekende gebouwen in uw eigen wijk Iskaan (CGVS dd.3-11-2009 p.4). Dit gebrek aan kennis van bekende gebouwen in zowel uw eigen wijk als in gans Kirkuk is opmerkelijk voor een persoon die verklaart opgegroeid te zijn in deze wijk en stad. Dit temeer daar blijkt uit info waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt dat in de wijk Iskan verschillende andere bekende gebouwen zijn gelegen, en ook Kirkuk tal van bekende gebouwen telt.

Ook blijkt uit uw verklaringen met betrekking tot het Azadi ziekenhuis, dat nochtans gelegen is aan de hoofdweg naar Sulemania ter hoogte van de wijk Iskaan, dat u niet weet of dit ziekenhuis uit één dan wel meerdere gebouwen bestaat. Dit is opmerkelijk aangezien dit ziekenhuis vlakbij uw eigen wijk gelegen is en het kan verwacht worden dat u toch enige beschrijving zou kunnen geven van dit gebouw (CGVS dd.2/7/2009 p.6). Bij de vraag naar een beschrijving van de gebouwen van dit ziekenhuis blijkt u tijdens het eerste interview op het Commissariaat-generaal slechts te kunnen aangeven dat het een wit gebouw betreft. Echter, tijdens het tweede interview op het Commissariaat-generaal blijkt u plots spontaan te kunnen vermelden dat dit gebouw acht verdiepingen telt (CGVS dd. 3/11/2009, p.4). Dit doet een ingestudeerd karakter van uw verklaringen vermoeden.

Verder blijkt u nooit gehoord te hebben van het bedrijf Northern Oil Compagnie, hetgeen uiterst merkwaardig kan genoemd worden voor een persoon afkomstig uit Kirkuk (CGVS dd.3-11-2009 p.2). Als u wordt gevraagd naar de dichtstbijzijnde begraafplaats verklaart u dat u gehoord heb van Zein al Abdin, maar dat er nog andere zijn waarvan u de naam vergeten bent. Als u hierna de vraag gesteld wordt wat de naam Sheikh Mehedin u zegt, verklaart u spontaan dat u niet weet wat dit is. Bij het nogmaals stellen van dezelfde vraag verklaart u plots dat dit een plaatsnaam is, maar vermeldt u expliciet dat dit geen kerkhof betreft. Vlak hierna wordt u expliciet gevraagd of op deze plaats misschien iemand begraven ligt, waarna u wel degelijk bevestigt dat dit de naam is van een kerkhof (CGVS dd.3-11-2009 p.2). Hierbij verklaart u eveneens dat dit vlakbij de wijk Iskaan is gelegen, namelijk tussen Iskaan en Imam Qasem. Dit kerkhof betreft echter het welbekende en oudste kerkhof van Kirkuk, gelegen in de wijk Iskan, zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Dat u, die beweert van Iskaan te zijn, niet onmiddellijk dit nabije en bekende kerkhof herkent, is hoogst merkwaardig. Verder blijkt u geen andere namen van begraafplaatsen te kennen in Kirkuk terwijl u zelf verklaart dat er nog verschillende andere zijn (CGVS dd.3-11-2009 p.2-3). Dit laatste wijst eveneens op uw gebrek aan kennis van uw beweerde regio van afkomst. Ook blijkt u geen enkele naam van kerken te kennen (CGVS dd.3-11-2009 p.3) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er zich zeker één bekende en historische kerk bevindt in de wijk Iskan. Als ex-inwoner van Iskan kan van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent, zelfs indien u niet tot de christelijke geloofsgemeenschap behoort.

Verder is het uiterst merkwaardig dat u nooit blijkt gehoord te hebben van de benaming "Al Andalous" (CGVS dd.3-11-2009 p.3), terwijl dit t.t.v. het Saddam regime de Arabische benaming was van de wijk Rahim Awa, die niet ver weg is van Iskan. Vervolgens blijkt u niet op de hoogte van de dichtstbijzijnde Arabische wijk van Iskan, namelijk Al Karame (gehoorverslag cgvs dd.3-11-2009 p.3), die vlak naast Iskan gelegen is. U verklaart zelfs expliciet dat er geen Arabische wijken gelegen zijn rond Iskan en dat de wijk Karamah ver gelegen is van uw eigen wijk, namelijk aan de andere kant van de rivier. Eveneens verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat Karamah een naam is van een wijk die aan de andere kant van de Khasa rivier ligt, maar dat u niet juist weet waar (CGVS dd.2-7-2009 p.11). Het feit dat deze wijk vlakbij uw eigen wijk ligt en u hiervan niet blijkt op de hoogte te zijn, is een doorslaggevend element waaruit blijkt dat aan uw bewering dat u uw ganse leven in de wijk Iskan in Kirkuk heeft gewoond, geen enkel geloof kan worden gehecht.

Vervolgens blijkt u evenmin te weten of er al dan niet bergen zijn op de weg van uw dorp naar het Koerdische Suleymania (CGVS dd. 2-7-2009 p.12) en blijkt u vreemd genoeg niet op de hoogte te zijn van de ligging van de wijk Top Kapi in Kirkuk (CGVS dd. 2-7-2009 p.5). Eveneens moet toegevoegd worden dat u het Samarkand gebouw niet blijkt te kennen en evenmin zegt de naam Al Hadidin u iets (CGVS dd.3-11-2009, p.3). Zoals blijkt uit info waarover het Commissariaat-generaal beschikt, betreffen deze laatste twee respectievelijk een heel bekend gebouw en een bekende stam uit Kirkuk, waarvan u als inwoner van deze stad logischerwijze zou moeten op de hoogte zijn. Tenslotte werden u twee foto's getoond van bekende bouwwerken en gebouwen in uw eigen wijk Iskan (CGVS dd.3-11-2009 p.4): u blijkt echter geen van beide juist te kunnen benoemen. Verder blijkt dat u evenmin provincies van Irak kan opnoemen, en niet precies weet door welke steden de Eufraat rivier in Irak stroomt, terwijl dit algemeen gekende gegevens zijn voor een inwoner van Irak (CGVS dd.3-11-2009 p.5-6).

Verder verklaart u verkeerdelijk dat Abdul Karim de mukhtar is van de wijk Iskan van 2006 tot aan uw vertrek, en dat u de naam bent vergeten van de mukhtar van Iskan van 2003 tot 2006. Echter, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS sprak u van een zekere Abdullah die Mukhtar zou zijn van uw wijk Iskan (CGVS dd.2-7-2009 p.9). Deze uiteenlopende verklaringen doen ten zeerste twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Dit temeer daar blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat deze opgegeven namen allemaal fout zijn. Later in het gehoor werd bovendien de naam van de mukhtar van Iskan door het CGVS genoemd; deze naam deed bij u evenwel geen belletje rinkelen (CGVS dd.3-11-2009 p.4).

U blijkt evenmin de naam van de verantwoordelijke van de PUK in Kirkuk te kennen (CGVS 3-11-2009 p.4), hetgeen merkwaardig is aangezien u wel blijkt op de hoogte te zijn van de naam van de gouverneur van Kirkuk (CGVS dd.3-11-2009 p.5). Dit gebrek aan kennis van dergelijke belangrijke persoonlijkheden, terwijl u wel de naam blijkt te kennen van politieke persoonlijkheden waarmee u niet in uw directe omgeving in aanraking kwam, geeft nogmaals blijk van een ingestudeerd karakter van uw verklaringen. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS geen enkele naam kon opnoemen van een vooraanstaande Koerdische politicus (CGVS dd. 2-7-2009 p.13). Bovendien had u evenmin ooit gehoord van de Koerdische politicus Ali Rezgar uit Kirkuk,

terwijl uit informatie blijkt dat deze persoon een belangrijke politieke functie bekleedt in Kirkuk. Uw onwetendheid hieromtrent versterkt bovenstaande ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw beweerde afkomst.

Verder kan worden opgemerkt dat u nooit blijkt gehoord te hebben van de term "tienduizend mensen", die in Kirkuk gebruikt wordt als benaming voor de Arabieren die van het zuiden naar Kirkuk kwamen tijdens de Arabiseringscampagne. Het is des te meer opvallend dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van deze term, gezien grote delen van een buurtwijk van Iskan ten prooi zijn gevallen aan deze Arabiseringspolitiek.

Uit bovenvermelde opmerkingen dient te worden besloten dat aan uw bewering afkomstig te zijn uit Kirkuk geen geloof kan worden gehecht. Dat u wel op de hoogte blijkt te zijn van een aantal gegevens, zoals bijvoorbeeld de vlag van Irak, de geldbiljetten, het politie-uniform, een hotel in Kirkuk, een ziekenhuis en een begraafplaats in de wijk Iskaan, enkele wijken en bruggen van Kirkuk, vermag niet deze appreciatie te wijzigen. Dit gezien de flagrante aard van bovengaande vaststellingen, die immers rechtstreeks betrekking hebben op uw directe leefomgeving.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde dat hem het statuut van vluchteling wordt toegekend in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Betreffende zijn identiteitsdocument betoogt hij dat hij geen idee heeft waarom zijn nationaliteitsbewijs als vals zou moeten worden beschouwd. Verzoeker stelt uitdrukkelijk dat hij dit zelf heeft aangevraagd en bekomen en dat hij geen reden heeft om een vals document neer te leggen. Hij doet gelden dat het feit dat dit identiteitsdocument vals zou zijn nog niet betekent dat de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Ter staving verwijst hij naar het arrest nr. 32 962 van 22 oktober 2009 van de RvV betreffende een Kosovaarse Roma-zigeuner waarin werd geoordeeld dat het feit dat betrokkene de talen Roma en Servisch beheerst om aan te tonen dat zij behoort tot de Roma-gemeenschap van het oude Joegoslavië en dat uit de langdurige ondervraging omtrent haar streek van herkomst bleek dat bewezen was dat zij er heeft verbleven. Verzoeker stelt dat het feit dat hij een document heeft neergelegd dat een vervalsing zou blijken te zijn zich er niet tegen verzet dat toch een beschermingsstatuut wordt toegekend wanneer op basis van de aan hem gestelde kennisvragen op voldoende zekere wijze kan worden uitgemaakt dat hij afkomstig is uit Kirkuk.

Verzoeker begrijpt niet waarom zijn verklaringen omtrent het ontbreken van andere originele identiteitsdocumenten als merkwaardig worden beoordeeld. Hij stelt dat het perfect mogelijk is dat zijn andere documenten verloren zijn gegaan zoals hij heeft verklaard, alsmede dat zijn vader zijn identiteitskaart nodig had voor de overheidsadministratie. Verzoeker geeft aan dat hij al het mogelijke zal doen om zijn vader nog te contacteren teneinde zijn identiteitskaart alsnog te bekomen.

Betreffende het gebrek aan kennis dat hem verweten wordt in de bestreden beslissing betoogt verzoeker vooreerst op algemene wijze dat de vluchtelingendefinitie in de Conventie van Genève en in de EU Kwalificatierichtlijn geen bepaling bevat die vereist dat een vluchteling recent in zijn land van herkomst of nationaliteit heeft verbleven opdat de status zou kunnen worden toegekend. Recent verblijf zou op zich dus geen voorwaarde zijn die vervuld moet zijn opdat iemand als vluchteling kan worden erkend. Verzoeker citeert in een nota die in september 2009 werd opgesteld door G. Westerveen met de titel "*Recent Verblijf*" in *asielbeslissingen*. Hij betoogt dat volgens het UNHCR de notie 'recent verblijf' niet thuishoort in een onderzoek naar de nood aan bescherming in het kader van de Conventie van Genève doch eerder in een onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming. Vluchtelingenschap wordt vastgesteld ten aanzien van het land van nationaliteit en indien men zou oordelen dat de vervolging geografisch beperkt zou zijn moet men het risico op vervolging in een ander deel van het

land onderzoeken in het kader van de mogelijkheid op binnenlandse bescherming. Verzoeker komt tot de conclusie dat de vraag of het al dan niet geloofwaardig dat hij recent heeft verbleven in Kirkuk niet van belang is ter beoordeling van een nood aan bescherming tegen vervolging in geval van terugkeer naar Irak. Toch moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen onderzoek is gebeurd naar zijn persoonlijk asielrelaas nu deze zich beperkt tot het opsommen van de elementen die zij meent te moeten aanhalen en waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker niet recent in Kirkuk zou hebben verbleven. Derhalve zou er een gebrek aan onderzoek zijn vanwege het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat zich helemaal de hoofdvraag niet heeft gesteld, namelijk of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van één van de redenen in de Conventie van Genève. Verzoeker voert aan dat zijn vrees moet worden beoordeeld niet ten aanzien van zijn streek van herkomst maar wel ten aanzien van zijn land van herkomst en de vraag moet worden gesteld of hij bescherming zou kunnen verkrijgen elders in Irak. Deze vraag is niet onderzocht. Verzoeker verklaart dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat men twijfelt aan zijn Iraakse nationaliteit zodat geen reden kan worden gevonden waarom het CGVS zou zijn ontslaan van de plicht zijn vrees te onderzoeken. In de bestreden beslissing wordt niet beweerd dat zijn asielrelaas tegenstrijdigheden of incoherenties bevat noch dat het als ongeloofwaardig kan worden beschouwd.

Bovendien trekt de bestreden beslissing ten onrechte verzoekers afkomst van Kirkuk in twijfel. In dit kader moet volgens verzoeker worden gewezen op zijn beperkte opleiding. Hij heeft gedurende amper drie jaar school gelopen. Het komt dan ook aan het CGVS toe hiermee rekening te houden bij de beoordeling van de graad van kennis die van hem kan worden verwacht. Het is logisch dat men niet dezelfde graad van kennis kan verwachten van iemand die een beperkte opleiding heeft genoten ten aanzien van iemand die bijvoorbeeld een universitaire opleiding heeft gekregen.

Verzoeker betoogt voorts dat op omzichtige wijze moet worden omgesprongen met de informatie waarover het CGVS beschikt over het land van herkomst. Het zou duidelijk zijn dat met de uitgebreide middelen van informatievergaring men over zeer veel informatie kan beschikken over de meest uiteenlopende onderwerpen en streken terwijl men daarom niet automatisch kan verwachten dat iemand die afkomstig is van een bepaalde streek over dezelfde graad van informatie kan beschikken. In de beoordeling van de graad van kennis van de betrokkene moet daarom altijd rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden en kenmerken, de levensomstandigheden in het land van herkomst en de graad van opleiding. Het is riskant te stellen dat iemand bepaalde zaken 'zou moeten weten' omdat dit dikwijls uitgaat van een subjectieve interpretatie. De graad van kennis die iemand ten toon spreidt hangt daarenboven vaak af van de soort vragen die worden gesteld. Het spreekt voor zich dat algemene vragen aangaande politiek en topografie meer scholing en mobiliteit van een asielzoeker veronderstellen dan vragen in verband met de eigen leefwereld, die makkelijker te beantwoorden zijn. Ter adstructie van dit alles verwijst verzoeker naar een nota, opgesteld door G. Westerveen in september 2009 en met als titel "*Country of origin information*" en *geloofwaardigheid*. Volgens deze nota moet rekening worden gehouden met de persoonlijke voorkeuren van asielzoekers en bestaat soms een discrepantie tussen de verwachtingen van de dossierbehandelaar bij het CGVS of rechter bij de RvV en hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht dat asielzoekers weten of zouden moeten weten. Blijkens deze nota bestaat er bepaalde rechtspraak van de Canadese asielinstanties die iets meer indicaties geven over standaarden die kunnen worden gehanteerd bij het gebruiken van informatie aangaande het herkomstland. In verschillende uitspraken wordt geëist door de beroepsinstantie dat de standaarden zouden worden uitgelegd die werden gehanteerd om de kennis van een asielzoeker te beoordelen. De bestreden beslissing zet echter geenszins uiteen wat de standaarden zijn die zouden worden gehanteerd bij de vergelijking van de verklaringen van verzoeker met de beschikbare informatie. Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van een aantal gegevens doch deze kennis wordt niet voldoende geacht. Het zou echter niet duidelijk zijn waarom de beslissing de kennis van verzoeker niet voldoende acht.

Verzoeker stelt dat de opsomming in de bestreden beslissing van de elementen inzake welke hij wel blijk gaf van kennis bovendien niet limitatief is. De kritieken zoals geuit in de bestreden beslissing zouden slechts detailpunten betreffen die helemaal niet aantonen dat verzoeker geen kennis zou hebben van de streek van herkomst. Verzoeker citeert zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS en waaruit blijkt dat hij kon aangeven of er een middenberm was op de weg naar Suleymaniya en of er een afstand of berm is tussen de twee rijvakken.

Tevens kon hij een aantal Arabische wijken geven, ook al kon hij dan niet meteen Al Karame situeren. Hij verklaarde dat deze wijk dichtbij zijn wijk ligt maar aan de overzijde van de rivier. Verzoeker heeft naar zijn beste vermogen duidelijk gemaakt wat hij weet over deze wijk maar het wordt hem kwalijk genomen dat hij niet preciezer kon zijn omtrent dit punt, en dit terwijl hij wel vele andere namen heeft gegeven van Arabische wijken. Het wordt niet betwist dat de informatie die hij gaf over deze Arabische wijken niet zou kloppen of dat zij dicht bij zijn wijk liggen.

Voorts wijst verzoeker er onder verwijzing naar zijn verklaringen bij het CGVS op dat hij de naam kon geven van een Arabische stam uit Kirkuk, dat hij kon aangeven waar de Bagdadstraat ligt, dat er een Bagdadstraat ligt en vanwaar deze weg afkomstig is. Hij kon tevens de telefooncode van Kirkuk geven en verklaarde dat de verschillende wijken verschillende codes hebben. Hij gaf de naam van het station in zijn wijk en kon voorbeelden geven van explosies. Hij heeft uitgelegd wat de Essalaam, de Mahakim en de Mahkamah is, hij kon de gouverneur geven en heeft de namen opgesomd van de Iraakse provincies.

Verzoeker stelt dat het een gevaarlijke veronderstelling is dat het voor een inwoner van Irak algemeen gekend is door welke steden de Eufraat stroomt omdat dit niet kan worden gezegd voor alle inwoners ongeacht hun niveau van opleiding. Verzoeker heeft slechts drie jaar school gelopen en hiermee zou geen rekening zijn gehouden. Hij heeft wel kunnen aangeven dat de Eufraat door Bagdad loopt doch van hem kan niet redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan aangeven door welke overige steden zij stroomt, gelet op zijn beperkte opleiding.

Verzoeker benadrukt dat hij kon aangeven dat de Baathpartij de enige politieke partij was voor de val van het regime, dat hij de Iraakse vlag kon beschrijven en een hotel in Kirkuk heeft genoemd en aangaf dat er nog andere, kleinere hotels zijn waarvan hij zich de naam niet meer herinnert. Derhalve zou hij duidelijk blijf geven van basiskennis omtrent de hotels in Kirkuk .

Betreffende het gebrek aan kennis dat hem wordt verweten aangaande bekende en grote gebouwen in Kirkuk en zijn wijk stelt verzoeker dat hij perfect kon antwoorden op de vraag welke wijken hij passeerde om naar de paspoortdirectie te gaan, waarbij hij aangaf welke brug hij passeerde, welke kleur deze brug had en de namen gaf van andere bruggen in Kirkuk. Hij gaf aan of tot zijn vertrek alle bruggen bereikbaar waren en of er ontploffingen zijn geweest. Tevens wist hij dat zijn adres zich bevond tegenover de middelbare school voor meisjes, noemde hij verschillende pleinen in zijn wijk, gaf hij straatnamen en wist hij van het bestaan van het Olympisch stadion in Kirkuk en kon hij dit situeren. Verzoeker beschreef de weg van zijn huis naar de Iskhan-moskee. Het feit dat hij heeft aangegeven dat er onderweg geen belangrijke gebouwen zijn die hij zich herinnert betekent niet dat hij geen belangrijke gebouwen kent. Bovendien wijst verzoeker erop dat tijdens het eerste gehoor niet echt is aangedrongen om andere voorbeelden van bekende gebouwen te noemen, ter staving waarvan hij verwijst naar dit gehoor. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij niet veel interesse heeft in architectuur en grote gebouwen of politiek nog niet betekent dat zijn kennis niet zou beantwoorden aan de basiskennis die men redelijkerwijs kan verwachten van iemand van zijn niveau.

Indien de Commissaris-generaal hem uitgebreider had willen testen hadden zij hem kunnen confronteren met verschillende foto's van gebouwen om na te gaan of hij ze herkende. Er werden hem echter amper twee foto's getoond van bekende gebouwen in zijn wijk die hij blijkbaar niet juist kon benoemen. Het onjuist benoemen van twee foto's is volgens verzoeker echter niet afdoende om te kunnen stellen dat zijn kennis van zijn wijk niet afdoende is. De foto's zouden bovendien zwart-wit zijn en niet volledig overeenstemmen met de perceptie die verzoeker heeft van deze gebouwen. Mogelijkerwijs heeft hij ze daarom niet herkend. De eerste foto zou niet gedetailleerd geweest zijn en geen foto zijn van het gehele gebouw zodat verzoeker mogelijk werd misleid. Aangaande de tweede foto zou niet kunnen worden uitgesloten dat ook de weg naar Bagdad een dergelijk checkpoint heeft. Derhalve kunnen de foto's niet doorslaggevend zijn om zijn kennis te beoordelen.

Verzoeker stelt dat hij spontaan melding maakte van het Azadi-ziekenhuis en ook aangaf wat de vroegere naam van dit ziekenhuis was. Hij gaf aan dat het een zeer groot gebouw was en kon enkel niet aangeven uit hoeveel gebouwen het ziekenhuis bestaat wat niet abnormaal zou zijn. Verzoeker voert aan dat aan hem enkel werd gevraagd of het al dan niet bestond uit verschillende gebouwen. De dossierbehandelaar zou niet hebben gevraagd om andere kenmerken te geven. Verzoeker gaf toch aan dat het gebouw groot en wit was. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS zou verzoeker er eenvoudigweg niet aan hebben gedacht dat het nodig was te vermelden dat het ziekenhuis acht verdiepingen telde, terwijl hij dit wel vermeldde tijdens het tweede gehoor omdat hiernaar, in tegenstelling met tijdens het eerste gehoor, uitdrukkelijk de vraag werd gesteld. Het verschil in zijn verklaringen zou dus te wijten zijn aan de soort van vragen die werden gesteld. Derhalve kan niet worden gesteld dat zijn verklaringen ingestudeerd zouden zijn.

Dat verzoeker de Northern Oil Company niet kent wijt hij aan het feit dat dit een Engelse term is en hij niet Engelstalig van origine is. Hij heeft dit opgemerkt tijdens het gehoor en bovendien het voorbeeld gegeven van een oliebedrijf dat in de buurt gelegen is, informatie die niet wordt tegengesproken door de bestreden beslissing.

Aangaande de motivering omtrent 'Sheikh Mehedin' betoogt verzoeker dat er toch duidelijk sprake moet zijn van een misverstand, gezien de verklaringen die worden aangehaald in de beslissing toch plaatsvonden tijdens hetzelfde gehoor en hij uiteindelijk toch correcte verklaringen heeft afgelegd. Derhalve kan alleen maar worden vastgesteld dat de informatie die verzoeker gaf correct is en de situering die hij gaf, overeenstemt met de informatie van het CGVS. Waar hem wordt verweten dat hij niet onmiddellijk dit nabijgelegen en bekende kerkhof herkende doet verzoeker gelden dat toch niet kan worden geëist dat hij perfect op de hoogte is van alle details die zijn wijk betreffen en er een te hoge standaard van kennis wordt verwacht. Men zou van hem slechts een basiskennis kunnen verwachten gelet op zijn niveau van opleiding, wat hem af en toe niet in staat stelt onmiddellijk op bepaalde details te komen.

Waar hem wordt verweten dat hij geen namen kent van kerken stelt verzoeker dat hij niet tot de christelijke geloofsgemeenschap behoort en misschien deze gebouwen wel kent qua uitzicht maar er nooit heen ging. Derhalve kan niet worden verwacht dat hij de namen van deze kerken kent. Verzoeker stelt dat hij wel de namen kon geven van moskeeën omdat hij zelf moslim is. Opnieuw zou de standaard van kennis die wordt geëist te hoog zijn.

Verzoeker voert aan dat hij heeft gesteld de term Al Andalus niet te kennen doordat dit geen Koerdische naam is, hetgeen wordt bevestigd in de bestreden beslissing. Voor het overige verwijst hij naar hetgeen reeds werd gesteld met betrekking tot de wijk Al Karame. De naam Al Karame is een Arabische naam die hij niet heeft herkend maar hij heeft wel de naam gegeven van andere Arabische wijken.

Verzoeker wijt zijn gebrek aan kennis omtrent de vraag of er al dan niet bergen zijn op de weg van zijn dorp naar Suleymaniya en over de ligging van de wijk Top Kapri aan zijn beperkte mobiliteit. Dit is waarschijnlijk ook de reden waarom hij de foto van het checkpoint op de weg naar Suleymaniya niet herkende. Hij kan zich enkel baseren op zijn eigen leefwereld en kennis om te antwoorden op de gestelde vragen.

Verzoeker kent het gebouw Samarkand niet en ook de naam Al Hdidin zegt hem niets, doch hij kan ook niet alles weten. Uit bepaalde dingen die hij niet weet kan nog niet worden afgeleid dat hij niet afkomstig is van Kirkuk, gelet op de informatie die hij wel gaf. Niet enkel moet rekening worden gehouden met de dingen die hij niet weet, maar tevens met de informatie die hij wel heeft kunnen geven.

Betreffende de Mukhtar van zijn wijk zou uit de informatie van het CGVS niet blijken of de daarin vermelde naam de volledige naam is van de Mukhtar. Het lijkt erop dat de naam vermeld in deze informatie een familienaam is terwijl verzoeker tijdens het eerste gehoor Abdullah gaf als naam en tijdens het tweede gehoor Abdul Karim, hetgeen twee voornamen zijn die wel kunnen overeenstemmen met de familienaam die door de informatie van het CGVS wordt gegeven. Het zou dus niet duidelijk zijn of verzoekers verklaringen hieromtrent daadwerkelijk verkeerd zijn zoals de bestreden beslissing beweert. Van verzoeker zou niet kunnen worden verwacht dat hij de familienaam van de Mukhtar kent omdat het meer voor de hand ligt dat hij de voornamen kent van belangrijke mensen in zijn wijk.

Hij erkent dat hij inderdaad de PUK-verantwoordelijke niet kent maar dat een verkeerde conclusie wordt verbonden aan het feit dat hij wel de gouverneur en andere politieke persoonlijkheden kent in Kirkuk. Eerder dient te worden vastgesteld dat hij wel degelijk een politieke basiskennis heeft in plaats van te stellen dat zijn verklaringen ingestudeerd zouden zijn. Verzoeker heeft nooit veel interesse gehad voor politiek en is afhankelijk van de informatie die hij kreeg van zijn omgeving en mediabronnen. Hij kon tijdens het eerste gehoor niet meteen vooraanstaande politici van de PUK of KDP kon noemen omdat hij zelfs niet is gaan stemmen tijdens de verkiezingen in 2005 en omdat hij hen niet geloofde. Uit zijn verklaringen blijkt dus duidelijk dat hij geen interesse heeft voor politiek en meende dat deze niet betrouwbaar was. Hij verklaarde overigens tevens uitdrukkelijk dat hij geen Koerdische partijen kende die hun best deden in Kirkuk. Desalniettemin kon hij toch namen geven van Koerdische partijen in Kirkuk en wist hij waar het PUK partijbureau ligt, alsmede dat op dit bureau een aanslag plaatsvond in 2007. Derhalve zou hij toch enige basiskennis hebben van de politiek.

Verzoeker ziet niet in wanneer de vraag zou zijn gesteld naar de naam Ali Rezgar en dit zou evenmin worden aangegeven in de bestreden beslissing. Wat er ook van zij, hij kent deze persoon wel degelijk.

Dat hij nog nooit heeft gehoord van de term '10 000 mensen' wijt verzoeker aan het feit dat dit waarschijnlijk een Arabische uitdrukking is. Hij is wel degelijk op de hoogte van het feit dat een Arabiseringscampagne heeft plaatsgevonden maar hierover is hem geen vraag gesteld zodat hij

hierover geen informatie kon geven. Indien dit zou zijn getest, had hij hierover uitleg kunnen geven zodat het te betreuren valt dat hem hierover geen vragen stelde.

Verzoeker concludeert dat hij wel degelijk blijkt gegeven van basiskennis zodat hij geloofwaardig maakt dat hij afkomstig is van Kirkuk.

Bij fax van 4 maart 2010 en ter terechtzitting brengt verzoeker twee attesten bij van de Iraakse ambassade te Brussel waarin wordt geattesteerd dat verzoekers identiteitsgegevens worden bevestigd zoals aangegeven in de identiteitskaart met nummer 01526958 die werd uitgegeven in Kirkuk, alsmede dat hij in de onmogelijkheid verkeert zijn geboorteakte te bekomen.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn identiteit en afkomst van Kirkuk een origineel nationaliteitsbewijs neer (administratief dossier, stuk 15: documenten). Uit de informatie in het dossier blijkt echter dat door een gespecialiseerde dienst van de Federale Politie werd vastgesteld dat dit een niet-authentiek document betreft (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn asielaanvraag bedient van een niet-authentiek nationaliteitsbewijs werpt een zware smet op zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar verzoeker, wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met voornoemde informatie, bleef vasthouden aan de authenticiteit van het kwestieuze document aangezien hij bleef volhouden dat hij dit samen met zijn vader zou zijn gaan afhalen (administratief dossier, stuk 5, p.1-2). Ook in het verzoekschrift blijft verzoeker vasthouden aan de authenticiteit van het neergelegde nationaliteitsbewijs, dit echter zonder ook maar het minste element bij te brengen dat afbreuk zou kunnen doen aan de door de Federale Politie gedane vaststellingen.

Wat betreft de in het kader van onderhavige beroepsprocedure bijgebrachte attesten van de Iraakse ambassade te Brussel dient te worden opgemerkt dat uit de inhoud hiervan blijkt dat wanneer deze attesten werden bekomen verzoeker in het bezit zou zijn geweest van een identiteitskaart, uitgegeven te Kirkuk en met nummer 01526958.

De inhoud van de attesten kan derhalve niet worden gerijmd met verzoekers eerdere verklaringen. Blijkens de verklaringen die verzoeker aflegde gedurende zijn horen bij het CGVS zou hij immers zijn identiteitskaart niet tezamen met zijn nationaliteitsbewijs hebben laten opsturen omdat zijn vader deze nodig had bij de overheidsadministratie om een winkel te verkopen. Op het ogenblik dat verzoekers familie verhuisde zouden echter alle belangrijke documenten van verzoeker verloren zijn gegaan. Verzoeker verklaarde wanneer hem uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of hij nog andere identiteitsbewijzen had: "*Behalve deze had ik enkel id kaart die is verloren gegaan*". Hij gaf bovendien aan dat zijn vader voor hem nog geen nieuw document aanvroeg en voegde hieraan toe: "*Ik moest daar zijn om aan te vragen, en ik was er niet*" (administratief dossier, stuk 8, p.2-3; stuk 5, p.2). In het licht van deze verklaringen is het erg bevreedend dat verzoeker op heden in het bezit zou zijn van een Iraakse identiteitskaart.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat indien verzoeker in het bezit zou zijn van een Iraakse identiteitskaart redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze zou neerleggen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Verzoeker beloofde immers reeds tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat hij zou trachten andere identiteitsdocumenten voor te leggen (administratief dossier, stuk 8, p.17), hij werd daarenboven geconfronteerd met een negatieve beslissing van de Commissaris-generaal waarin hem een gebrek aan (originele) identiteitsdocumenten wordt verweten en stelde in het onderhavige

verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk dat hij al het mogelijke zou doen teneinde zijn identiteitskaart te bekomen. Dat hij enerzijds een Iraakse identiteitskaart zou hebben voorgelegd aan de ambassade teneinde de bijgebrachte attesten te bekomen doch anderzijds zou nalaten deze identiteitskaart zelf bij te brengen in het kader van zijn asielaanvraag is gelet op het voorgaande niet ernstig.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de weg naar Suleymaniya kon omschrijven dient te worden opgemerkt dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier, en dit ondanks dat hij zelf aangaf dat deze weg heel dicht bij zijn wijk ligt. Wanneer immers tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aan hem werd gevraagd of dit een snelweg was en hoeveel rijvakken deze baan had gaf verzoeker aan dat hij dit niet wist omdat hij er nooit is geweest. Wanneer vervolgens werd aangedrongen gelet op het feit dat de weg naar Suleymaniya door verzoekers wijk loopt wijzigde hij zijn verklaringen, gaf hij aan de weg wel te hebben gezien en verklaarde hij te denken dat er twee rijvakken vanuit Kirkuk naar Suleymaniya lopen en dat er in de andere richting twee rijvakken zijn. Verzoeker kon daarbij niet aangeven of er op de weg naar Suleymaniya bergen gelegen zijn (administratief dossier, stuk 8, p.11-12). Bovendien blijkt dat de omschrijving die verzoeker gedurende het tweede gehoor bij het CGVS gaf van de middenberm van deze weg geenszins accuraat was. Aanvankelijk antwoordde hij ontwijkend op de vraag of er een middenberm was. Vervolgens gaf hij aan dat er een afstand was tussen de twee rijrichtingen. Gevraagd of er bomen of beton of iets anders tussenstond antwoordde hij: *“Vroeger hadden ze gele dingen ertussen gezet maar nu weet ik niet”*. Gevraagd wat hij bedoelde met vroeger, gaf hij nogmaals aan niet te weten of ze er bomen tussen hebben geplant. Verzoeker verklaarde vervolgens nogmaals uitdrukkelijk dat hij voor de rest niets heeft gezien en slechts weet heeft van *“die gele dingen ertussen”*. Dient echter te worden opgemerkt dat zijn omschrijving niet overeenstemt met de foto van de weg naar Suleymaniya zoals opgenomen in het gehoorverslag. Daarenboven bleek verzoeker deze weg en het controlepunt op de weg naar Suleymaniya op de betreffende foto evenmin te herkennen, doch beweerde hij verkeerdelijk dat dit het controlepunt was dat iemand die van Bagdad of een andere stad kwam moest passeren (administratief dossier, stuk 5, p.2, 6). Hoe verzoekers blote en hypothetische bewering dat de weg naar Bagdad mogelijks een soortgelijk controlepunt heeft of het feit dat de foto zwart-wit is zou kunnen verklaren waarom verzoeker de locatie op de foto niet herkent kan niet worden ingezien. Dat hij de weg naar Suleymaniya niet accuraat kon omschrijven en bovendien deze weg en het bouwwerk langs deze weg niet herkende op foto doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering gedurende zijn hele leven te hebben gewoond in Iskan daar uit de informatie in het dossier blijkt dat deze autoweg dwars door deze wijk loopt en men, wanneer men van de autoweg uit Suleymaniya komt, de centrale ingang van deze wijk bereikt (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie).

Uit de stukken van het dossier blijkt bovendien dat verzoekers kennis aangaande belangrijke gebouwen en bouwwerken in de wijk en stad waar hij altijd zou hebben gewoond bijzonder gebrekkig is.

Verzoekers bewering dat hiernaar niet zou zijn gevraagd tijdens het gehoor of dat niet zou zijn aangedrongen om gebouwen te noemen mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing motiveert in dit kader immers met recht dat verzoeker gedurende het eerste gehoor slechts twee ziekenhuizen en één hotel bleek te kennen, en dit ondanks dat hiernaar herhaaldelijk werd gevraagd, alsmede dat hij ook tijdens het tweede gehoor geen uitgebreid antwoord kon geven op de vraag naar belangrijke gebouwen, zelfs niet wanneer hem werd gevraagd naar bekende of grote gebouwen in zijn eigen wijk (administratief dossier, stuk 5, p.4; stuk 8, p.6). De bestreden beslissing oordeelt met recht dat dit gebrek aan kennis aangaande bekende gebouwen in zowel verzoekers eigen wijk als Kirkuk opmerkelijk is voor iemand die verklaart hier te zijn opgegroeid, te meer daar uit de informatie in het dossier blijkt dat in verzoekers wijk verschillende bekende gebouwen gelegen zijn en ook Kirkuk tal van bekende gebouwen telt (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie.)

Bovendien bleek verzoeker het bekende Talebani gebouw in zijn wijk niet te herkennen, blijkens voornoemde informatie bestaande uit een religieus gebouw en een heilig schrijn, doch beweerde hij verkeerdelijk dat dit de Shuhada-moskee zou betreffen. Verzoekers bewering dat de getoonde foto onvoldoende gedetailleerd zou zijn vindt geen steun in het gehoorverslag. Het feit dat de zwart-wit foto zou kunnen verklaren waarom hij dit nochtans opvallende gebouw met zijn kenmerkende koepels en minaret niet zou herkennen, kan niet worden ingezien (administratief dossier, stuk 5, p.5).

Tevens gaf verzoeker weliswaar aan dat er een kerkhof voor christenen was in Kirkuk doch kon hij de naam van dit kerkhof niet geven. Vervolgens gaf verzoeker aan geen kerken te kennen. Even verder verklaarde hij, wanneer hem de vraag werd gesteld naar de namen van kerken in Kirkuk: *“Nee ik ken dat niet en de namen van moskeen ken ik ook niet, omdat ik meestal thuis was”*. Hij bleek verder niet te

weten of er al dan niet historische gebouwen liggen in zijn wijk (administratief dossier, stuk 5, p.3-4). Nochtans blijkt uit de informatie in het dossier dat zich in verzoekers wijk een bekende historische site bevindt bestaande uit een kerk die op een heuvel is gelegen en die wordt omringd een christelijke begraafplaats van enkele honderden graven (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Dat verzoeker geen christen is kan niet verklaren waarom hij niet beter op de hoogte is aangaande een dergelijke bekende en historische site in zijn wijk.

Verzoeker kon evenmin een gedetailleerde beschrijving geven van het Azadi ziekenhuis, en dit ondanks dat ook dit gebouw in zijn wijk zou zijn gelegen zoals blijkt uit de voornoemde informatie. Zo kon hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS slechts aangeven dat dit gebouw wit was en dat het zeer groot was, doch bleek hij niet in staat aan te geven of het al dan niet bestaat uit verschillende gebouwen (administratief dossier, stuk 8, p.6). In het kader van deze verklaringen is het dan ook erg opmerkelijk dat hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS wel spontaan aangaf dat het ziekenhuis acht verdiepingen telt (administratief dossier, stuk 5, p.4). Dat verzoeker enerzijds niet blijkt te weten of het Azadi ziekenhuis uit verschillende gebouwen bestaat, doch anderzijds plots wel kan aangeven hoeveel verdiepingen het telt, is niet plausibel en doet vermoeden dat zijn verklaringen naar aanleiding van het tweede gehoor zijn ingestudeerd. Dit klemt overigens des te meer daar verzoeker beweerde dat in de buurt van Iskan nog een ander ziekenhuis zou liggen, meerbepaald het 'Iskan ziekenhuis' (administratief dossier, stuk 8, p.6), terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat er, benevens het Azadi-ziekenhuis, geen andere ziekenhuizen zijn gelegen in Iskan noch in de omliggende wijken (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie).

Uit voornoemde informatie blijkt daarenboven dat 'Sheikh Mihedin', het oudste kerkhof van Kirkuk, gelegen is in de wijk waar verzoeker voorhoudt te hebben verbleven. Derhalve is het opmerkelijk dat verzoeker dit niet spontaan noemde wanneer hem werd gevraagd naar de dichtstbijzijnde begraafplaatsen. Hij noemde aanvankelijk immers slechts 'Zein al abdin' en hij gaf aan dat er nog andere begraafplaatsen waren maar dat hij de naam niet kende. Tevens ontkende hij aanvankelijk, wanneer hem de vraag werd gesteld wat 'Sheikh Mehedin' is, uitdrukkelijk dat dit een kerkhof is. Slechts na herhaalde vragen wijzigde hij zijn verklaringen en gaf hij aan dat het wel degelijk een kerkhof betreft. Voorts verklaarde verzoeker dat er nog verschillende andere begraafplaatsen zijn Kirkuk, doch bleek hij vervolgens niet in staat de naam te noemen van ook maar één van deze begraafplaatsen (administratief dossier, stuk 5, p.2-3). Dat het voorgaande te wijten zou zijn aan een misverstand en dat hij uiteindelijk wel een correct antwoord gaf is geen dienstig verweer. De voormelde door verzoeker afgelegde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en hij noch zijn raadsman maakten tijdens het gehoor gewag van enig communicatieprobleem. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker spontaan en onmiddellijk de naam zou kunnen geven van het dichtbijgelegen en bekende kerkhof 'Sheikh Mehedin', minstens dat hij deze onmiddellijk zou herkennen wanneer hiernaar expliciet werd gevraagd. Dat hij uiteindelijk, nadat hem herhaaldelijk vragen werden gesteld omtrent 'Sheikh Mehedin' en dit in de context van de vraagstelling aangaande begraafplaatsen, alsnog het correcte antwoord verschafte doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien kwam verzoeker, wanneer hem werd gevraagd wat het Samarkand gebouw is en waar dit is gelegen, niet verder dan te stellen: *"Nooit van gehoord"* (administratief dossier, stuk 5, p.4). Nochtans blijkt uit de informatie in het dossier dat dit gebouw een gekend shoppingcentrum is dat is gelegen in de centrale markt in Kirkuk (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Dat verzoeker hiervan desalniettemin nog nooit zou hebben gehoord ondanks dat hij zijn hele leven in deze stad zou hebben gewoond is niet plausibel.

Dat verzoeker niet is geïnteresseerd in architectuur of grote gebouwen doet geenszins afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van voormelde zaken. In acht genomen dat hij uit eigen beweging behoudens twee ziekenhuizen en een hotel geen belangrijke gebouwen kon noemen in zijn wijk Iskan noch in de stad Kirkuk en gelet op zijn frappante gebrek aan kennis omtrent voormelde gebouwen en plaatsen wordt de geloofwaardigheid van verzoekers afkomst op fundamentele wijze ondergraven.

Daarenboven vertoont ook verzoekers kennis met betrekking tot de geografie van Kirkuk een aantal opmerkelijke lacunes.

Zo kon hij niet aangeven waar de wijk Top Kapi ligt in Kirkuk (administratief dossier, stuk 8, p.5). Evenmin kon hij aangeven waar de wijk Al Andalous gelegen is (administratief dossier, stuk 5, p.3), terwijl dit blijkens de informatie in het dossier ten tijden van het regime van Saddam Hoessein de Arabische benaming was van de wijk Rahim Awa die niet ver van Iskan ligt (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Verzoeker wijt dit aan het feit dat dit geen Koerdische naam is doch deze

verklaring is niet afdoende aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat indien hij daadwerkelijk gedurende zijn hele leven in Kirkuk zou hebben gewoond, hij op de hoogte zou zijn van de benaming van deze wijk ten tijde van het regime van Saddam Hoessein.

Voorts bleek verzoeker niet op de hoogte te zijn van de ligging van de wijk Karamah. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij immers dat deze wijk aan de andere kant van de Khasa rivier ligt, naast de Arabische wijken. Hij verklaarde tevens dat hij niet wist waar deze wijk precies ligt (administratief dossier, stuk 8, p.11). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat de Karamah wijk ver van hen is gelegen en gaf hij wederom aan niet precies te weten waar deze ligt omdat hij er nooit is geweest. Wel gaf hij aan dat Karamah volgens hem in de buurt ligt van Hay Tissain en Hay Mansour (administratief dossier, stuk 5, p.3). Deze verklaringen stroken niet met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat Karamah is gelegen in de nabijheid van de autoweg tussen Kirkuk en Suleymaniya, meerbepaald tussen de wijk van verzoeker, Iskan, die overwegend Koerdisch is en de tevens Koerdische wijk Azadi. Dat verzoeker de naam van Karamah niet zou hebben herkend kan niet worden aangenomen aangezien hij zelf uitdrukkelijk verklaarde dat dit een wijk is (administratief dossier, stuk 5, p.3; stuk 8, p.11).

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker zowel tegenstrijdige als foutieve verklaringen heeft afgelegd aangaande de naam van de Mukhtar van de wijk waarin hij beweert te hebben gewoond. Wanneer gedurende het eerste gehoor aan verzoeker werd gevraagd wie de Mukhtar die de verantwoordelijke was voor zijn wijk, antwoordde hij eenduidig en in duidelijke bewoordingen: "Abdullah". Er werd aan hem uitdrukkelijk gevraagd welke diens overige namen waren, waarop verzoeker zei: "Ik ken zijn verdere naam niet, ik ken alleen abdollah" (administratief dossier, stuk 8, p.9). Tijdens het tweede gehoor gaf verzoeker echter aan dat de huidige Mukhtar van zijn wijk Abdul Karim heet, dat deze sedert 2006 Mukhtar was en dat hij de naam van de persoon die Mukhtar was vanaf de val van het regime in 2003 tot 2006 niet kent. Wanneer aan verzoeker de naam Sabir Halaq werd voorgelegd gaf hij aan hiervan nog nooit te hebben gehoord (administratief dossier, stuk 5, p.3-4). Deze verklaringen kunnen in het geheel niet worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de Mukhtar van verzoekers wijk Sabir Halaq heet. Bovendien is deze persoon reeds de Mukhtar van de wijk sedert de val van het regime in 2003 (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen te vergoelijken door te poneren dat de door hem genoemde namen de twee voornamen van de Mukhtar zouden kunnen betreffen en de namen zoals vermeld in de informatie in het dossier de familienaam, doch deze blote en niet gestaafde post factum bewering, waarin verzoeker op louter hypothetische wijze een combinatie maakt van zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen en deze vervolgens combineert met de informatie in het dossier, wordt niet gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker gaf tweemaal een verschillende naam op voor de Mukhtar van zijn wijk en geen van deze namen strookt met de informatie in het dossier. Bovendien beweerde hij dat de Mukhtar zou zijn vervangen in 2003, hetgeen eveneens strijdig is met deze informatie.

De bestreden beslissing stelt bovendien terecht vast dat verzoeker nog nooit bleek te hebben gehoord van het bedrijf 'Northern Oil Company'. Dat verzoeker niet Engelstalig is kan niet verklaren waarom hij nog nooit van dit bedrijf heeft gehoord. Bovendien antwoordde verzoeker, gevraagd naar voormeld bedrijf, dat hij wel een ander oliebedrijf kent dat Baba Gurgur heet, doch bleek hij vervolgens niet in staat aan te geven waar dit bedrijf zich situeert (administratief dossier, stuk 5, p.2). Eveneens stelt de Commissaris-generaal met recht vast dat verzoeker nog nooit bleek te hebben gehoord van de term '10 000 mensen' die in Kirkuk gebruik wordt als benaming voor de Arabieren die van het Zuiden naar Kirkuk kwamen in het kader van de Arabiseringscampagne (administratief dossier, stuk 5, p.3). Verzoekers verklaring dat dit waarschijnlijk een Arabische uitdrukking is kan deze onwetendheid niet verklaren aangezien verzoeker stelde dat hij Arabisch spreekt en uit de informatie in het dossier blijkt dat dit algemeen geweten is onder de inwoners van Kirkuk (administratief dossier, stuk 5, p.7; stuk 16: landeninformatie). Tevens bleek hij nog nooit te hebben gehoord van 'Al Hadidin', één van de bekende stammen in Kirkuk (administratief dossier, stuk 5, p.4; stuk 16: landeninformatie). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een persoon die zijn hele leven in Kirkuk heeft gewoond van het voorgaande op de hoogte is.

Verzoekers bewering dat hij wel degelijk de persoon Ali Rezgar kent, alsmede dat de vraag naar deze persoon aan hem niet zou zijn gesteld, vindt geen steun in het administratief dossier. Gedurende het eerste gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd: "Ali Rezgar wie is dat?", waarop verzoeker

antwoordde: *"Dat weet ik niet"*. Wanneer hem de vraag werd gesteld naar voorname politici in Kirkuk bleef hij het antwoord schuldig en hij kon evenmin belangrijke politici noemen van de Koerdische partijen. Voorts gaf hij aan dat er een bureau van de PUK was in Imam Qasem en stelde hij dat er nog andere bureaus waren in andere wijken doch wist hij niet precies welke dit waren (administratief dossier, stuk 8, p.5). De verantwoordelijke van de PUK bleek verzoeker evenmin te kennen (administratief dossier, stuk 5, p.4). Dat verzoeker zich niet interesseerde op het vlak van politiek doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij toch enigszins op de hoogte is van de voornaamste Koerdische politici. Verzoeker woonde immers als Koerd in een overwegend Koerdische wijk van een stad die wordt geteisterd door etnische spanningen en in een omgeving waarin vele PUK- en KDP-kantoren gelegen zijn (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat ook verzoekers kennis omtrent de algemene geografie van zijn voorgehouden land van herkomst, Irak ondermaats bleek. Zo bleek hij, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert in het verzoekschrift, geenszins in staat de namen te geven van de Iraakse provincies. Hij kwam, gevraagd naar de Iraakse provincies, niet verder dan te stellen: *"Bagdad, mosul, kirkuk, diwaniye, tikrit"* (administratief dossier, stuk 5, p.6), waarbij kan worden opgemerkt dat dit antwoord bovendien gedeeltelijk foutief is gelet op de informatie in het dossier aangaande de namen van de achttien Iraakse provincies (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Bovendien gaf verzoeker, gevraagd welke rivieren in Irak stromen, aan dat dit de Didle en de Eufraat zijn, waarbij hij niet kon aangeven door welke steden deze rivieren stromen doch slechts aangaf dat hij zou hebben gehoord dat de eerste in Bagdad passeert en in het geheel niet kon preciseren door welke steden de Eufraat stroomt (administratief dossier, stuk 5, p.6).

Voor zover verzoeker de voorgaande vaststellingen tracht te vergoelijken door te verwijzen naar zijn beperkte opleiding en mobiliteit, alsmede naar de levensomstandigheden in Kirkuk dient te worden opgemerkt dat ook van een persoon met een geringe opleiding en mobiliteit redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen omtrent zijn beweerde regio van herkomst. Verzoekers algemene betoog, gesteund op een nota van G. Westerveen, dat op omzichtige wijze dient te worden omgesprongen met de informatie waarover het CGVS beschikt, vermag derhalve geen afbreuk te doen aan de hoger gedane concrete vaststellingen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat of op welke wijze bepaalde van de kwestieuze onwetendheden te wijten zouden zijn aan de wijze van vraagstelling. Hij toont evenmin aan dat het in casu onredelijk zou zijn van hem een gedegen antwoord te verwachten op de hoger aangehaalde kennisvragen. Het betreft immers enerzijds een aantal eenvoudige vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke leefomgeving, meerbepaald omtrent de wijk en stad waar hij beweert te zijn geboren en getogen, en anderzijds een aantal essentiële en elementaire algemene kennisvragen. De voormelde onwetendheden in hoofde van verzoeker betreffen geenszins details en zijn, mede in acht genomen dat hij zich ter adstructie van zijn asielaanvraag bedient van een niet-authentiek nationaliteitsbewijs, van die aard dat zij niet toelaten nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde afkomst van Kirkuk.

Verzoeker voert weliswaar met reden aan dat uit de gehoorverslagen blijkt dat hij wel een antwoord kon geven op een aantal andere kennisvragen doch deze antwoorden wegen, daargelaten dat hij geenszins aantoonde dat deze antwoorden wel degelijk correct zouden zijn, in casu niet op tegen de voormelde onwetendheden en zijn niet afdoende om de lacunes in zijn kennis toe te dekken. Dit alles klemt des te meer daar verzoeker voorhoudt van 2004 tot 2008 in een restaurant te hebben gewerkt zodat hem de dagdagelijkse omgevingsfactoren niet vreemd kunnen zijn gelet op de interactie met de klanten. Wat betreft verzoekers kritiek dat de opsomming in de bestreden beslissing van de elementen inzake dewelke hij wel blijkt gaf van kennis niet limitatief is dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal geenszins de verplichting heeft om alle elementen die in het voordeel, dan wel in het nadeel spelen van de kandidaat-vluchteling op te nemen in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert onder verwijzing naar een nota, opgesteld door G. Westerveen aan dat de vluchtelingendefinitie niet vereist dat hij recent in zijn land van herkomst of nationaliteit heeft verbleven en dat het recent verblijf op zich geen voorwaarde is die vervuld moet zijn opdat iemand kan worden erkend als vluchteling. Tevens houdt hij voor dat de vraag naar de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Kirkuk niet van belang zou zijn ter beoordeling van zijn nood aan bescherming. Dient in dit kader echter te worden opgemerkt dat de overheid bevoegd om te beslissen over een asielaanvraag in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart wel degelijk afkomstig is uit het land of

de regio waaruit hij zou zijn gevlucht. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties bevoegd om te oordelen over zijn asielaanvraag van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties een zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. De bewijslast inzake de asielaanvraag berust bij de kandidaat-vluchteling zelf. Hij dient in concreto aan te tonen dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. In casu blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Kirkuk heeft verbleven. Aangezien de problemen die hij aanhaalt zich in Kirkuk zouden hebben afgespeeld spreekt het derhalve voor zich dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Daarom heeft het CGVS op goede grond besloten dat omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde afkomst van Kirkuk geen geloof kan worden gehecht aan zijn ingeroepen asielmotieven.

De geloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen asielrelaas wordt daarenboven verder ondermijnd doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de kern van zijn asielrelaas, meerbepaald aangaande zijn reactie op het voorval dat de directe aanleiding voor zijn problemen zou hebben gevormd. In de vragenlijst beweerde hij immers dat de terrorist hem ongeveer tien dagen voor zijn vertrek de vraag stelde om met hem samen te werken en voegde hij hieraan toe: *"Ik had schrik en stemde toe"* (administratief dossier, stuk 12, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij wanneer de terrorist hem om samenwerking vroeg niet zou hebben toegestemd, doch zou hebben gevraagd om bedenktijd, alsmede dat de terrorist hem tien dagen bedenktijd gaf. Ook toen deze terrorist na tien dagen terugkwam zou verzoeker niet hebben toegestemd om met hem samen te werken omdat hiervoor geen tijd was (administratief dossier, stuk 8, p.12-13).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Kirkuk noch aan zijn beweerde asielmotieven. Daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dient dit relaas niet te worden getoetst aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Derhalve is verzoekers verwijt dat de Commissaris-generaal zijn relaas onvoldoende zou hebben onderzocht en niet zou hebben getoetst aan deze criteria, gelet op het feit dat verzoeker behoudens zijn als ongeloofwaardig bevonden asielmotieven geen andere elementen heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn vrees voor vervolging, niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker betoogt in ondergeschikte orde dat aan hem op zijn minst het statuut van subsidiaire bescherming moet worden toegekend gelet op zijn afkomst van Kirkuk in Centraal-Irak. Zowel door het CGVS als door de RvV zou worden erkend dat daar nog steeds een binnenlands gewapend conflict woedt dat aanleiding moet geven tot subsidiaire bescherming. Hij wijst tevens op het gebrek aan afdoende bescherming die wordt verleend aan burgers ten aanzien van het willekeurige geweld.

2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513; RvS 26 mei 2009, nr. 193 523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen. Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker ingevolge een verblijf in bepaalde regio in

zijn land van herkomst of een derde land, en dit vóór de indiening van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een (vorm van een humanitaire) bescherming genoot. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS